

κάρθουνα, κι' ἀρχίσαμε νὰ στρέψωμε ζερβιά τὸ τεψὶ καὶ νὰ τραγουδοῦμε τὸ ἐπιθανάτιο τραγοῦδι:

« Χαίρεστε νὰ χαίρωμαι,	μωρὲ παιδιά!
« Κι' ὅποιον εὖρη ὁ θάνατος,	ντουλμπέρια μου!
« Ὅλοι νὰ τὸν κλάψωμε,	μωρὲ παιδιά!
« Σὰν γλυκό μας ἀδελφό,	ντουλμπέρια μου!
« Μὲ λαμπάδες, μὲ κηριά,	μωρὲ παιδιά!
« Καὶ μὲ μοσκοθυμιάτα,	ντουλμπέρια μου!
« Καὶ τὰ μυρολόγια μας,	μωρὲ παιδιά!
« Νὰ γενοῦν τραγούδια του,	ντουλμπέρια μου!
« Νὰ τὰ λένε στοὺς χορούς,	μωρὲ παιδιά!
« Τὴν Μεγάλῃ Πασκαλιά,	ντουλμπέρια μου!
« Μὲ τὰ κόκκινα τ' αὐγά,	μωρὲ παιδιά!
« Τὰ κορίτσια τὰ ὠμορφα,	ντουλμπέρια μου!

Τὸ τεψὶ ἔφερε γύρα σὰν μύλος, τὸ τραγοῦδι ἐξακολουθοῦσε θλιθερό - θλιθερό κι' ἄγριο - ἄγριο, κι' ἡ πιστόλα δὲν ἔπαιρνε φωτιά ἀκόμα. Γιὰ μιὰ στιγμή ὑποθέσαμε ὅτι εἶταν ἄδεια, ἀλλ' ὥς ποῦ νὰ μᾶς περάσῃ αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἐνῶ βρισκόμαστε ἀγκαλιασμένοι μὲ τὸν θάνατο, ἀκούστηκε ἓνα τρομερὸ «μπάμμμ!» Ἡ πιστόλα πετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὸ τεψί, κι' ὁ θάνατος, μακροντυμένος, μ' δλόγυμνο σπαθὶ στὸ χέρι, καθάλλα σ' ἀφράτο μαῦρο ἄλογο, παρουσιάστηκε ἄγριος καὶ φοβερός μπροστά μου, κι' ἡ μύτη τοῦ σπαθιοῦ του μ' ἄγγιξε στὸ καλάμι τοῦ δεξιοῦ μου χεριοῦ. Τὸ αἷμά μου ἄρχισε νὰ τρέχῃ, σὰν βρῦση, ἀπάνω στὴν χιονάτη μου φουστανέλλα, κι' ἕνας φοβερός πόνος μοῦ γράπωσε τὸ κορμί.

Στὴν στιγμή ὁ Μοῦρτος ἔσκισε ἓνα κομματί ἀπὸ τὴν κατακάθαρη, φουστανέλλα του καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ αἷμα, κι' ὕστερα, ἀφοῦ ἀγκαλιαστήκαμε κι' ἐφιληθήκαμε ὅλοι γλυκά, ὠρμιστήκαμε αἰώνια φιλία ἀπάνω στὸ αἱματοστάλαχτο χέρι μου κι' ἔτσι γενήκαμε θανατικοὶ βλάμηδες!

(Σούλι, 5 Φλεβαριοῦ 1916)

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΣ ΓΕΩΡΓΟΣ

Λαμπάδα καὶ τόξα ἄφησε καὶ τὸ βουκέντρι παίρνει
ὁ κακὸς Ἔρως καὶ σακκὶ στὸν ὦμο του φορεῖ,
κι' ἀφοῦ δυνὸ ταύρους ἔξεψε ἔς ἓνα ζυγὸ βαρὺ,
ἄρχισε μέσα στῆς βαθειῆς τῆς ἀνλακιῆς νὰ σπέρνῃ.
Κι' ἀνέβλεψε κ' εἶπε τοῦ Διὸς: «Γιὰ βρέξε δίχως ἄλλο,
μήπως ἐσένα ἔς τ' ἄλτρο, βοῦ τῆς Εὐρώπης, βάλε!»

(Ἐκ τῶν τοῦ Μόσχου)

ΣΙΜΟΣ ΜΕΝΑΡΟΣ